

Elżbieta Choińska

Lubiszewo, pow. Tczew. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 8, 179

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

mostu na Motiawie. Odkrycie sugeruje kontynuację tradycji przeprawy na wysokości grodziska.

W domniemanej fosie natrafiono tylko na warstwę jałowego piasku. Na człowie południowym /stanowisko 1/, w czterech wykopach o pow. 22,5 m², stwierdzono ślady współczesnej z grodem eksploatacji osadniczej, w postaci luźno usytuowanego paleniska i nielicznej ceramiki różną obtaczną występującej w humusie.

Badania będą kontynuowane.

LUBISZEWO, . pow. Tczew
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku
Polskie Towarzystwo Archeologiczne
i Numizmatyczne - Oddział Gdański

Badania prowadziła mgr Elżbieta Choińska. Finansował WKZ w Gdańsku i Państwowe Gospodarstwo Rybackie - Zakład Piotrowo. Pierwszy rok badań. Osada otwarta /?/ wczesnośredniowieczna /XII-XIII w./.

Lubiszewo, po podziale Pomorza Gdańskiego na cztery księstwa dzielnicowe w 1220 r. zostało stolicą księstwa Sambora II, a w źródłach występuje już w 1198, przy czym wzmiankowany jest kościół.

Badane stanowisko jest położone na terenie plebanii, w odległości 200 m na północ od kościoła, na lekkim wzniesieniu opadającym od północy i wschodu w kierunku strumyka.

W literaturze przedmiotu lokowano tu siedzibę księcia Sambora. Badania miały na celu zweryfikowanie tej hipotezy.

Założono sześć wykopów o łącznej powierzchni 47 m². W czterech z nich uchwycono ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego w postaci warstwy osadniczej i fragmentarycznie odsłoniętych dwóch domostw półziemiankowych. Dostarczyły one ceramikę całkowicie obtaczaną, przęśniki gliniane i nożyki żelazne. Chronologię obiektów ustalono na podstawie ceramiki na XII-XIII w.

W dwóch wykopach stwierdzono poza tym ślady niwelacji terenu i przemieszaną warstwę z materiałem średniowiecznym.

Dokonane dotychczas odkrycia nie sugerują istnienia na tym stanowisku grodu - siedziby książęcej.